

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 62/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B. , spol. s r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou A., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát JUDr. M. Š., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 182/2006, 16 Co 114/2007, 16 Co 266/2008 a sp. zn. 16 Co 97/2010 v spojení s postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 103/2005 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Cdo 19/2008 a sp. zn. 5 Cdo 203/2009 a vo veci namietaného porušenia základného práva na prístup k súdu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 97/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B. , spol. s r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti B. , spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 182/2006, 16 Co 114/2007, 16 Co 266/2008 a sp. zn. 16 Co 97/2010 v spojení s postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 103/2005 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Cdo 19/2008 a sp. zn. 5 Cdo 203/2009 a vo veci namietaného porušenia základného práva na prístup k súdu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 16 Co 97/2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 26. augusta 2005 podala okresnému súdu „žalobu o náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 42.000.000,- Sk proti žalovanému“ Slovenská republika – Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“).

Rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 103/2005-165 z 26. mája 2006 bolo žalobe sťažovateľky vyhovené v plnom rozsahu a žalovaný bol zaviazaný na úhradu trov konania. V odvolacom konaní krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co 182/2006 zo 14. septembra 2006 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 20. februára 2007 okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 103/2005-292 opätovne vyhovel žalobe v plnom rozsahu. Po podaní odvolania žalovaným krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 Co 114/2007 z 27. septembra 2007 rozsudok okresného súdu zamietol. Na

základe dovolania podaného sťažovateľkou najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 19/2008 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 Co 266/2008 z 19. marca 2009 zmenil rozsudok okresného súdu z 20. februára 2007 tak, že sťažovateľke priznal nárok iba v sume 222 449,25 €.

V ďalšom dovolacom konaní najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 203/2009 z 24. marca 2010 rozsudok krajského súdu z 19. marca 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co 97/2010 z 31. augusta 2010 rozsudok okresného súdu z 20. februára 2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 3. mája 2010 podala sťažovateľka krajskému súdu návrh na zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú uzavrela so spoločnosťou C., spol. s r. o., Š.. O tomto návrhu krajský súd do podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ústavnému súdu oznámila, že proti uzneseniu krajského súdu z 31. augusta 2010 podala najvyššiemu súdu 24. novembra 2010 dovolanie, o ktorom zatiaľ nebolo rozhodnuté.

Podľa sťažovateľky v označených konaniach všeobecných súdov dochádza k porušovaniu označených práv, pretože v čase podania sťažnosti ústavnému súdu celková dĺžka konania predstavuje viac ako päť rokov.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 182/2006, sp. zn. 16 Co 144/2007 (správne má byť sp. zn. 16 Co 114/20047, pozn.), sp. zn. 16 Co 266/2008 a sp. zn. 16 Co 97/2010 v spojení s konaním vedeným pod sp. zn. 8 C/103/2005 na Okresnom súde Banská Bystrica a pod sp. zn. 5 Cdo 19/2008 a sp. zn. 5 Cdo 203/2009 na Najvyššom súde Slovenskej republiky bolo porušené základné právo

sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Krajskému súdu v Banskej Bystrici prikazuje v ďalšom konaní konať bez zbytočných prieťahov.

3. Postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 97/2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

4. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. 8. 2010, sp. zn. 16 Co 97/2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 7.000,- EUR, ktoré je odporca povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Odporca je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutiami krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 182/2006, 16 Co 114/2007, 16 Co 266/2008 a sp. zn. 16 Co 97/2010 v spojení s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 103/2005 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Cdo 19/2008 a sp. zn. 5 Cdo 203/2009 a namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 97/2010.

1. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že

a) konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 16 Co 182/2006, v ktorom krajský súd rozhodoval o odvolaní žalovaného proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C 103/2005 z 26. augusta 2005, bolo skončené vyhlásením uznesenia 14. septembra 2006,

b) konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 16 Co 114/07, v ktorom rozhodoval o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 20. februára 2007, bolo skončené vyhlásením rozsudku 27. septembra 2007,

c) na základe podaného dovolania najvyšší súd rozhodol vo veci sp. zn. 5 Cdo 19/2009 14. októbra 2008,

d) krajský súd po vrátení veci z najvyššieho súdu vo veci konal pod sp. zn. 16 Co 266/2008, konanie bolo skončené vyhlásením rozsudku 19. marca 2009,

e) v ďalšom dovolacom konaní najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 203/2009 rozhodol uznesením 24. marca 2010.

1.1 Sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutiami krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 182/2006, 16 Co 114/2007, 16 Co 266/2008 a sp. zn. 16 Co 97/2010 v spojení s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 103/2005 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Cdo 19/2008 a sp. zn. 5 Cdo 203/2009 ústavný súd odmietol ako oneskorene podanú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04).

Z prehľadu postupov a rozhodnutí krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 16 Co 182/2006, 16 Co 144/2007 a sp. zn. 16 Co 266/2008 v spojení s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 103/2005 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Cdo 19/2008 a sp. zn. 5 Cdo 203/2009 vyplýva, že tieto boli ukončené 14. septembra 2006, 27. septembra 2007, 14. októbra 2008, 19. marca 2009 a 24. marca 2010. Sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu 29. decembra 2010,

z čoho vyplýva, že od ukončenia uvedených postupov a konaní krajského súdu i najvyššieho súdu do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. do 29. decembra 2010, bez akýchkoľvek pochybností uplynula sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti skôr, ako ju podala ústavnému súdu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd so zreteľom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom nebola zachovaná, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 Sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, I. ÚS 380/06).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je

odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 380/06).

Ústavný súd v bode 1 písm. a) až e) tohto uznesenia uvádza ukončenie označených konaní krajského súdu a najvyššieho súdu, v ktorých malo dochádzať k zbytočným prieťahom.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať (kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky), bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 97/2010 a jeho uznesením z 31. augusta 2010.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na svoje subsidiárne postavenie pri ochrane ústavou garantovaných práv.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že samotné namietanie porušenia niektorého zo základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, prostredníctvom sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie a rozhodovanie o nej. Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale

úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie jeho zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (m. m. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010).

Podstatou sťažnosti sťažovateľky v tejto časti sťažnosti je tvrdenie o nesprávnej činnosti, ale aj nečinnosti krajského súdu, pričom poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd dvakrát zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie. Namieta tiež nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí krajského súdu.

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že ochrany svojho ústavou garantovaného práva sa sťažovateľka domáha tak sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj dovolaním na najvyššom súde z 24. novembra 2010, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd do dňa predbežného prerokovania sťažnosti ešte nerozhodol. Z uvedeného vyplýva, že v okolnostiach daného prípadu sťažovateľka podaním dovolania (založeného na v zásade obdobnej argumentácii, akú uplatňuje v sťažnosti podanej ústavnému súdu), ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie

sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľkou využitý, ako predčasné (porovnaj napr. IV. ÚS 242/2010).

Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietaný stav zásahu do základných práv alebo slobôd napraviť.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 180/2010).

Iba za predpokladu, že sťažovateľka využila všetky jej dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebola s ich uplatnením úspešná, môže predložiť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre namietané porušenie tohto základného práva alebo slobody ústavnému súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľka nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinná postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľkou ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí.

Ústavný súd už vyslovil názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 145/2010, IV. ÚS 195/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 167/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 195/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude v takýchto prípadoch považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov k obdobnému postupu, aký zvolila v okolnostiach daného prípadu sťažovateľka, t. j. k paralelnému podávaniu sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto o nich ústavný súd už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2011